

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

רואים שישנו קושי להחזיר החכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח במשך עד שיתחיל ל'חיות' בעניני משיח וגאולה

ראו עמוד 11

ערב שבת קודש פ' חוקת-בלק (באה"ק: בלק)
חי' תהא שנת נפלאות טובה

רמג

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

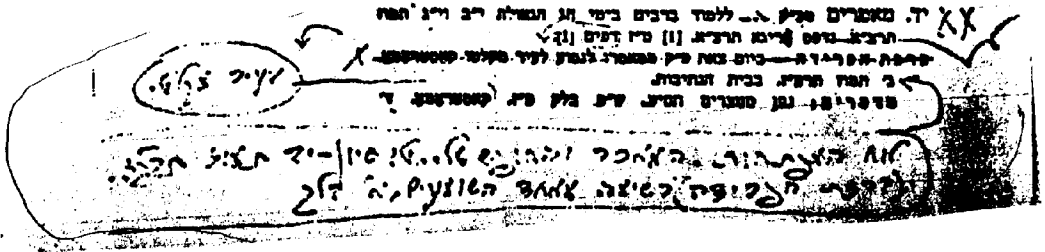
מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

- 3) ראש המעתיקים בליובאוויטש פטך שנים רבות. ~~מחברים במסגרת ירוז נדפסו~~
~~בשורת הספרים לקוטי חנה חנה שמואל.~~
- 4) הועק מבוך "בנימינסון". ~~אָרשום עליו: "רשימה מא' השומעים".~~
- 5) הועק מבוך "בנימינסון - תרנ"ז" (דף קנו-קנד), ~~אָרשום עליו: והנהחי~~
~~מר"ע". - ואולי זהו ההתחלה והסיום של ד"ה זה. וכן המאמר שלאחרי זה.~~
- 6) הועק מסם (דף קנה-קנט). ~~אָרשום עליו: וכתבתי מזכרוני בע"פ".~~
- 7) נלקטו מספרות ומכתבי כ"ק אדמו"ר (מהורש"צ) ~~נ"ע - ספרים אס. זכרם אע"פ~~
~~אצ"ק אה"מ"ק א. וזו שצ"מ מאי לב ציטויות אלו ויציבות~~
~~אצ"ק אה"מ"ק א. וזו שצ"מ מאי לב ציטויות אלו ויציבות~~

3 דבר מלכות פרסום ראשון בלה"ק
לא כדאי ללכת לישון / משיחת ש"פ בלב ה'חשמ"א

7 זמן הגאולה

שואל הליד: "עד מתי"? / הקשר דפישת השבוע והגאולה

9 מסימני הגאולה

מה אומר הרבי על העניינים הכלתי-רצויים שנתגלו לאחורונה? / סימני הגאולה בדרךנו

11 המעשה הוא העיקר

"שטרעם" מיוחד בלימוד עניני גאולה ומשיח / הוראות למעשה בפועל

12 וילחם מלחמת ה' וינצח! פרסום ראשון בלה"ק

הגזירה "דמיונו יהודי" חייבת להתבטל / שילמות העם והארץ

14 כת"ק - פרסום ראשון

המאמר והחופש של... טו סיון - יב תמוז תרפ"ז / צילום מכת"ק של הרבי

מערכת "יחי המלך"

יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חידולי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
משרד ראשי: 11213, Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY (718) 778-6670 • טלפון: (718) 778-6670
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: (04) 840-3153
דואר אלקטרוני: yeh@nervision.net.il • אינטרנט: <http://www.moshach.net/blind>

לא כדאי ללכת לישון...

שלא יחשוב לעצמו, שכיון ומשיח לא יכול לבוא עכשיו, במילא הוא ילך לישון בנתיים, שהרי שינה בשבת תענוג אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד • כאשר ישאלו יהודי האם איכפת לו שמשיח יבוא בשבת ותהי' לו קושיא – הרי כל יהודי, באם הוא רק חכם, יענה שהוא מוותר העיקר שמשיח יבוא "מיד"!

תרגום הפשי משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א – בלתי מוגה

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "דתי המלך"

א. . המבואר לעיל (בענין ג' תמוז) שהוא לא עשה תשובה כדבעי, אבל גם בנוגע לזה הרי יתכן מצב שהוא אינו יכול לחזיר, ולזגמא – כשהגמל הוא ג' שאין לו יורשים, או שאין ב"ד וכי"ב – אזי כאשר הוא התאחד – הוא כבר עשה תשובה, וישנו דין בנוגע לתשובה שכאשר עושין תשובה אזי "א"ד חז' נגאל"י", וכיון שהאחרת ("יער קרעק"י") כבר היתה והרי הדין הוא ש"נגאלין מיד", א"כ, מדוע מתארכת המלכות?

אדמו"ר הזקן כותב באגרת התשובה, שכאשר יהודים מברכים את ברכת המאולה (שליש פעמים ביום) אזי "נגאלין מיד", אלא שלאחר-מכן ישנם ענינים המעכבים,

א. . המבואר לעיל (בענין ג' תמוז) שרדוצים שביי ישראל יעשו לעילוי בעבדותם – הוא גם הביאור היחיד לארכות המלות: הרי "כ"ל כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", וישנו כלל בתשובה שאנחה (א"ג קרעק"י) היא כבר תשובה³ ("היום יום" ג' תמוז), ומה עוד שהממרא אומרת שכל יהודי הוא מלא "מצוות כרמון"⁴ – והרי במכ"ש וקל וחומר בנוגע לאנחה, שבדאי אין אף יהודי, אפילו קל שבקלים, שלא נאנח פעם או פעמיים באמת.

אמנם לאחמ"כ צריך להיות ה'השיב את הגזלה"⁵ וכי"ב, שדוקא אז ישנה שלימות התשובה, ובאם הוא אינו מחזיר ה"ז ראי'

15) ויקרא' ה' כג. רמבי"ם ה"ל גזילה ואבידה פי"א ח"ה.
 טיש"י'ע ח"י"ט ח"ס ש"פ. ש"י"ע אדרי"ז ה"ל גזילה ונגיבה ט"ו.
 6) רמבי"ם ש"ס פי"ח ח"ה. טיש"י'ע ש"ס פי"ח ח"ה.
 7) פי"א ק"א, א.

1) ס"י"ז בתשי"ח.
 2) סנהדרין צ"ג, ב.
 3) לק"י"ט ח"י"ט ע"י 132. והוא לק"י"ז ח"ד ט"ע תש"ב.
 4) ערבי"ן י"ט, א. חגיגה בסופה.
 5) ס"י"ז בתשי"ח.

המאסר והחופש של . . סו סיון - לב תמוז תרפ"ז

בקשר עם חג המאולה י"ב-ג' תמוז, מובאים בזה ב' צילומים: (א) הערה שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"יט"א בכת"ק למאמר ד"ה שמח תשמח תר"ז (נדפס בסה"מ תרנ"ז ע' שיז). (ב) צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"יט"א למפתחות על מאמריי ושיחותיי של אדמו"ר הר"י"צ נ"ע

להלן פענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

צילום א': 7) בלקטו משיחות ומכתבי כ"ק אדמו"ר (מחור"י"צ נ"ע – שבדפוס. והם מעט מזעיר מהשיחות ק' שדבדו אז. ומי שנמצא תח"י ר"ד משיחות אלו ומציאים למערכת "אוצר החסידים" – וזכות הרבים תלוי בני.

צילום ב': לוח המפתחות. המאסר והחופש של . . טו סיון – יב תמוז תרפ"ז. (ברכת הפרידה) ושימה מאחד השומעים, א' בלק ג' תמוז תרפ"ז, בבית הנתיבות. מאמרים: גפן ממצרים תשי"ג. ש"פ בלק פ"ז. בעיר מקלט.

ונאמור, לאחמ"כ זה נרשם כך, אח"כ הוא נוסע למקום שלא מכירים אותו, או אפילו במקום שמכירים אותו – והרי חיים בעולם שאינו עולם האמת בכל פרטיו – ואח"כ מתנהלים כל העניינים באופן של בלבול, הרי עד עתה, למרות הבלבול של כל העולם כולו, זה לא השפיע על בני ישראל, והודים נשאר כשהיו, עם סגולה מכל העמים, וכפי שהאומר במדרש שישמון אינו מתערב,¹ גם כאשר מערבבים אותו, סוכ"ס הוא נשאר נבדל כפי שהי', ובדרך ממלא צף למעלה.

ג. . . כאשר נגשמים למישהו ואומרים לו שיתעסק בניטול הגזירה, טוען הוא: מי אני ומה אני, הוא רק אדם פרטי מכלל ישראל, והוא שומר תורה ומצוות כמו כל יהודי, במדובר לעיל שאפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון, ומה יכול הוא לפעול בנוגע לגזירה שכבר נגזרה כבר לפני יותר מחצי שנה, והרוב שותקים מאיזה טעם שהי' וכו', ומה יכול לפעול פתאום יהודי פשוט, שאמנם שומר תורה ומצוות, אבל איך הוא יבוא לפני מי שהוא גדול הימנו – הרי הרב שותק הידיד שותק, והמנהיג לא עושה כלום, והשלישי הלך לחדש חידושי תורה, והרביעי יצא לטייל מחמת בריאות גופו כדי שאח"כ הוא יוכל לעבוד את ה' ית' כפי הדרוש – ודוקא הוא יהי' הקופץ בראש כדי לבטל את הגזירה?²

אומרים לו שזהו פסק דין! כמדובר לעיל שכל ענין ישנו גם בנגלה כפשוטו, שהמורא בקידודין אומרת, והרמב"ם פוסק כך להלכה, ומתחיל את ההלכה במלה זו: "לעולם" – שתמיד צריך להסתכל כך – "יראה אדם עצמו שקול וכל העולם כולו שקול",³ ובמעשה אחד, ויתרית מזו – אפילו בדיבור אחד, הוא יכול להכריע את "עצמו וכל העולם כולו לכף זכות". ולכאורה, כיצד תובענים זאת ממנו, הרי הוא אדם נורמלי, שהי בעולם הזה, ורואה שהעולם אינו שקול, הוא רואה ששותקים! – אמנם יש יחידים הצועקים, אבל זה "בקול ענות חלושה",⁴ ובמילא הפעולה היא לפי מדת הצעקה... והדאי' שעבדו כבר יותר מלי"ב חודש, וכבר הגיע הזמן ד"ששתכח מן הלב"ב...⁵

אך אפשר לומר "שתכח"!? הרי מדובר על עם חי (א' לעבדקיער פאלק"), ומדובר אודות תורת חיים, ומצוות חיות ("לעבדקיער מצוות"), והרי רוצים שהתורה יחד עם עם ישראל ישאר לחיות בחיים נצחיים, הן בעולם הזה והן בעולם הבא, ואיזי כל העניין ד"ששתכח" אינו קיימים! [כידוע הסיפור עם יוסף, שלכאורה יעקב יכול הי' להביא ראי' מ"כ ש"התאבל ימים רבים", שמשך זמן זה הוא לא שכח וכו', שאבמ"ל].⁶

וזהו ההרואה, שאל יאמרו מי אני ומה אני, שהוא רק אחד שומר תורה ומצוות בודד, ולא נשיא בישראל, ואפילו לא מסוג האנשים שהם יחידים הסגולה שבישראל, העוסקים בתכמה בינה ודעת, בתורה וכו' – הוא יהודי פשוט; אומרים לו שעליו מוטל ענין זה, ובאם יבקש ראי' מפסקדין, ישנו הפסקדין של הגמרא והרמב"ם שעיי' מעישה אחד הוא יכול להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות.

(מסעי' משחת ר"ב תמוז ה'תשל"א – בכתי' מונח)

ונשאלת השאלה: כאשר אומרים את חכמתה – צריכה האלה לבא מיד? ואין למעלה מעבודת הגלות לא יעכב את האלה, "לאחור-מכן" (ס"א) ניטא קיין דערנאן?⁷ וכביאור נשיא דורנו בעל המאסר והגאולה⁸ על הפסוקי"ו "ברוך שומר תבטחתי ולישראל ברוך הוא שהקב"ה חי שב את הקץ", שמגיע להקב"ה ברכה על"כ שהתענוג והנהי"ך שיש לו מעבודת הגלות לא יעכב את הקץ בסגנון.

וכעת גם ישנם כשב כל ההעלמות וההסתרים, וכל העניינים שעברו משך השנים האחרונות, וגם בשנה שעברה, שבשבת לא צריכים להזכיר עניינים אלו, אפילו לא במחשבה וכ"ש לא בדיבור, היות ושבת הרי "אין עצב בה"⁹, וצריכים לדבר רק על עניינים של שמחה.

עכשיו כולם מודים שכבר ישנו ה"רכוש גדול", הן אצל הקב"ה והן אצל בני ישראל – ואם-כן בודאי שצריך להיות ה"נגאלין מיד"

ובפרט שכבר הי' הענין דהפעת המעניות שעיי' מ"ד¹⁰, אתי מ"ד¹¹, וא"כ בודאי צריך כבר להיות ה"נגאלין מיד", מיד בשבת זו.
ג. והמה שישנה הטענה: כיצד יכולה לבא תאוה לביא נכשיו בימי השבת?¹² – הרי ישנה שק"ל"ס האם בשבת יכולים להתוסף נכסים חדשים?¹³ ה"דרכוש גדול" –

(הוצאת קה"ת) בתחלתו.
14) ראה עירובין מ"ג. פסחים י"ג. א. ירושלמי פסחים פ"א ה"ג. תולדות האי תנא – עירובין ש"ם יפה עניינים לפסחים ש"ם.
15) ראה תפילים ה"ל שבת פ"ג ה"י"ג וא"ל. ובסוף ה"ל מפיחה טושיע חיימ טושי ח"ל. טושי אודי"ז ה"ל שבת סי' ש"י ט"ד ט"ו. ראה ש"ל שיה"ו ראה ש"ל (כ"ד ט) טושי דברי חכמים טפ"א.
8) ישע"י כ"ג, י"ג.
9) ברכות ט, ר"ש ע"ג.
10) בארשת ט"ו, ד'
11) ד"ה"ה כ' בחפזון תשי"ח (ס"ה) תשי"ח ע' 151.
12) ראה תפילות קה"ת) ע"י י"ט.
13) ראה לק"י ש"ח ח"ד – מ"ק כ"ג. ראה לק"י ש"ח ח"ד ע' 1020 ח"ג 31. טושי.
14) אה"ק הידועה דהפעי"ט – ד"פסח (נס) בכשי"ט

הגזירה דאיומה חזיבת להתבטל

פרסום ראשון בלדה"ק - בעריכת מערכת "הז' המלך"

א. בנוגע למזרה האיומה ד'מיהו יהודי" העומדת על סדר היום, כמדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה, שלחיהתו ענין שהזמן גרמא, לכן כאשר יהודים מתאספים יחד באיזה הזדמנות שתהי', עליהם להשמיע את קולם ברמה: שהמזרה האיומה שכמה לא היתה, הענין ד'מיהו יהודי" - חייבת להתבטל!

בני ישראל חיים כבר אלפי שנים, ואף פעם לא הי' ספק אצל יהודי או, להבדיל, אצל גוי "מיהו יהודי", לאף אחד לא הי' ספק בה: ולפתע, בחושך כפול ומכופל זה, שלא הי' כמותו, בדרא דעקבתא דמשיחא, הציגו זאת כאילו שזו שאלה, ובמילא יש לחפש פתרון - מענה, וכיון שאין דעוהיהם שוות, במילא כשאחד אומר "יום" השני אומר "לילה".

עכ"פ זה הי' באופן של דבר, ושאינן בזה שום ספיקות - חורייזו א"ז מסדר היום: יהודי" הוא דבר ברור, ושאינן בזה שום ספיקות - חורייזו א"ז מסדר היום:

ב. אלא שנתקדבו יתרו לביאת משיח, וכפי שבעל השמחה והאזולה אומר, שיכל שמתקדבים יתרו לעלות השחר, לאור היום, החושך מתחזק ונרגש יתרו כו'; ובענינו: לאחרי שניסו כבר פעם אחת ומיזי חורייזו א"ז מסדר היום, איז מאותו חתוג יצאה שוב צרה זו, והצליח מעשה שטן, ועשו מזה גזירה איומה, ונתנו לזה לרחף ("שווימען") בעולם, בודעים שהוה היפך האמת, היפך המציאות, היפך דעת הפרט והיפך דעת הכלל, ושזוהו רק ענין של "להכניס" - שאחד אמר "יום" אז השני חייב לומר שהו "לילה", כיון שאם הוא לא יאמר הפך פירושו של דבר שהו נבנה לדעת השני...

אבל כל זה הם הרי חשבונות של אותו אחד שאמר כך והשני שאמר הפך - אבל כאן הרי מדובר על גזירה שרשמה על הויז, ומוע יתרו, על יסוד גזירה איומה זו, ר"ל, אירעו כבר כו"כ ממשולמים, עד לכה מצב שר"ל לא יודעים מתי יוכלו להחליץ מזו!

שעל יסוד חתוק "מיהו יהודי", יכול כל אחד להוציא ניר ולרשום שהוא יהודי, ואין בזה הגבלות כלל, וכמדובר כמ"פ שלפי המזרה עכשיו, יכלו לבוא גוי ולדבר עם גוי אחר, ולבוא ללדי החלילה שברא לו שהוא יהודי, והוא יחבון לוה באמת, ויוציאו ניר שהוא יהודי, והוא יכנס לאר"ק, ויקבלו אותו כיהודי! שהרי לפי החוק לא צריכים לבדוק, במילא אסור לברר מי הוציא ניר זה, ואין בזה שום הגבלות, אם כתוב על הניר שהוא יהודי - זה מספיק! ויכול לתת זאת גוי, גוי'ה, או קטן שבמזים (לא דוקא גדול שבמזים)... כיון שרשום על זה שהוא יהודי איז אין לחקור ולדרוש בה. עד כדי כך ששאלו משהו מודיע אתה רוישם את פב"פ ל"יהודי", הרי אתה רואה על השם שלו שהוא גוי'ה הוא ענה, שע"פ חוק הוא לא צריך להכנס לחקירות ודרישות בנוגע לענינים הנעשים בחו"ל, כיון שזה לא תפקידו, וכשבא אדם ומבקש שירשמותו כיהודי, הוא רוישם אותו כיהודי.

שיבא "מדי" - הרי כל יהודי, באם הוא רק חכם ומתנהג באופן ד'עם חכם ונבון"²¹, יענה שהוא מותר העיקר שמשיח יבא "מדי" (גלדי"!)!

וכאשר יעשו מיד תשובה, ששבת הרי היא ענין המתבשה - יקויים פסק הרמב"ם "מדי הן נגאלין",

היות וכשהרמב"ם כותב אודות "מדי הן נגאלין", הוא אינו מחלק בין שבת ליום אחר, שבשבת יש להמתין למוצי"ש - אלא גם בשבת, כאשר עושים תשובה איז "מדי הן נגאלין", ובה אלהי הנביא זכר לטוב, וכפי שכתוב בסוף מסכת סוטה²² (בשם רפב"ש) שלא רק אלהי זכור לטוב מוגיע, אלא מוגיעים אותו כל הענינים שהוא יפעל, שאחד מהם הוא תחיית המתים,

יקויים ה"חוקיצו ורנו שוכני עפר"²³.
 ה. הגם שצריכים לעבור ארבינים שה מביאת המשיח עד לתחיית המתים²⁴ - איז כבר ידועה השאלה בזה ממה שהגמ' אומרת²⁵ (בנוגע לקרבותו וכיו"ב) ש"אחרן ובינו ומשה עמהם".

וכמדובר כמ"פ²⁶ תבואר בזה, שישנים כמה דרגות בתחיית המתים, והיו כאלו שיקומו מוקדם יותר וכו',

22 לפי כמה גרסאות - ראה "שינויי נוסחאות: פשוטות סוף פוסט".

23 ישעיהו כו, יט.

24 רמב"ם פ"א ק"ט, א. וראה גי' שם ק"ד, ב.

25 נומא ה', ב. וראה תורה אחר - פסחים ק"ד, ב.

שה"ח (כפלים וזיח) מלך מצות אם בטלות.

26 ראה לקי"ח ח"ב ע' 518. ח"ג ע' 594 בתנ"י. וראה תשובת וביאורים סי' נ"א ע' 56 ועוד.

”שטורעם” מיוחד בלמוד עניני גאולה ומשיח

במי בני המצרים דשנה זו צריך להיות ”שטורעם” מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד עניני גאולה ומשיח ובנין בהמ”ק השלישית:

... לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרות דחורבן ביחמ”ק, אלא (גם לילי החורבן) מצד הכוסיף וההשתדקות **להמעלה והשלמות דביחמ”ק השלישי**, עליו נאמר ”גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון”, גדלות שלא הייתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא הי’ בה חורבן, ובה באופן של **הוספה ושלמות** על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי’ מקודם שגלקה בתורת ”משכין”).

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בנודאות גמורה שאין זה ”הלכתא למשיחא”, כי אם, **הלכה למעשה בפועל בראש שלא”ז**, כיון ש”מקדש העתיד שאנו מצפין בני ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותקף) יגלה ויבוא משמים” **ברגע כפימא**:

וע”ד המדובר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בעניני גאולה ומשיח – לא (רק) בתור ”סגולה” למהר ולקרב באת המשיח והגאולה, אלא (גם) ובעיקר כדי להתחיל ”לחיות” בעניני משיח וגאולה, ”לחיות עם הזמן” דימות המשיח, עי”ז שהשכל גיעשה ממלא וחדור בהנה והשגה בעניני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדר גם בשל חלב, ועד להתגלה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לימן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומרואים באצבע ש”הנה זה (המלך המשיח) בא”.

... ובנוגע לפועל – למרות ה”שטורעם” שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהה שנת נפלאות אראנו, לאחר ראיית הנפלאות המעידות שזוהי ה”שנה שמלך המשיח נגלה בו”, רואים שישינו קושי (”עם קומט אן שווער”) להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו ”לחיות” בעניני משיח וגאולה.

... והצעה לזה – עי”ז **לימוד התורה** בעניני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (הכמתו של הקבלה של המעלה מהעולם) **לשנות** טבע האדם, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח”ז **מחויץ** לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי עי”ז לימוד התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל **לחיות** בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש”הנה זה בא”.

(קטעים משיחת ט”ו כג, פ כג, י”ז (טוב) תמוז ה’תשס”א – תמוז)

ועוד והוא העיקר – עי”ד מה שכבר הי’ לחתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר לעולמים (נאצל בני”י במדבר), שארבעים יום בשבת ונכונן לא דבר האסור בשבת, שהרי הפכו להיות ארבעים שנה²⁷ – עי”ז יכולים לא זה ה”מעשינו ועבודתנו²⁸ שיכריעו את ארבעים שנה לחפוד להיות ארבעים יום, ועי”ז עצמו י”ז את כל העולם כולו²⁹ (כמובן מזה מופא מארבעים יום להיות ארבעים שעות, שאסור לעשות א”י בשבת), אבל כבר בשבת ומארבעים שעות (במובן של שעה) – שישים דקות בשעות) להיות ארבעים רגעים,

**הגם שישנה
הטענה: כיצד יכולה
לבוא הגאולה לבוא
עכשיו ביום השבת –
אבל לו שקו”ש זו
איננה נוגעת – הוא
רוצה את משיח”מליד”
ומשיח”אכן בא”מליד”**

ובפרט שזה קשור עם הפצת המעניות שמעין מטרה בטפה אחת מה שמקוה מטרה בארבעים סאה. ו. ההרואה מכך שמשיח יכול לבוא מיד ולאחמ”כ גם תחייית המתים תחי”מליד: שלא יחשוב לעצמו, שכיון ומשיח לא יכול לבוא עכשיו, יש לו זמן עד מוצאי שבת לאחר הבלה, במילא הוא ילך לישון בינתיים, שהרי שניה בשבת תענוג.

אמורים לו שאכן ”שינה” בשבת תענוג²⁸, עליו אבל משיח יכול לבוא ”מליד”, ובמילא – עליו במחרת בימינו ממש.

30) המבי”ם הלי תשובת פ”ג ה”ד.
31) בשלח יד, ת.
32) בא 2, כג.

27) שלח יד, יד.
28) יחי קול יעקב. ילקוט ראובני שחי”פ ואמתן ד, יט.
29) תנאי תפליז.

שואל הילד: "עד מתי?"

הנחה: "ועד הנחות התמזמים", הרגום: מערכת "הי המלך"

א. עה"פ (פרשתנו כד, ז) "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דוד כוכב מעיקב ג', ומחן פאתי מויאב" מפרש רש"י: "זה דוד כו", "אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן".

בהמשך מפרש רש"י: (שם יט) "זירד מעיקב והאבד שריד מעיר – ועוד יהי מושל אחר מעיקב... ועל מלך המשיח אמרו כן, שנאמר בו וירד מים עד ים כו".

ב. צריכים להבין: הרי אם בנוגע לדוד, שהוא ה' ארבע מאות שנה לאחר זמנו של בלעם [כפי שהרמב"ם מחשב בהל' בת הבחירה], מבהירים ש"אראנו ולא עתה", "אלא לאחר זמן" – עא"כ שבנוגע ל"מלך המשיח", שגם לאחר אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפי' בזמן רש"י זה ה' 2000 שנה בערך מזמן ההוא – וא"כ בודאי היו צריכים להבהיר ש"לא עתה", "אלא לאחר זמן"?

ולזה נחזקפה קושיא חזקה יותר אצל הבן המש למקרא – מדוע משיח אכן עדיין לא בא לאחר ל"כ הרבה שנים:

הוא יודע שסיבת הגלות היא "מפני חטאינו". אבל לאחר שיעורכים חשבון כמה אנשים היו בזמן בית שני (שהרי יודעים בערך כמה אנשים היו אז), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בללות) נחתספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) והיות שנוספו עוד יהודים שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכו"ל, וקיימו מצות פור ורבו, במילא נחתספו ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים –

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, אבל בודאי שיעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות, כיון שאפי' אם היו ריבוי חטאים, אי אפשר לומר שהתקינו יארד זמן רב כל כך, כמעט 1000 שנה (בזמן רש"י) וכי"ב?

ג... והביאור הוא:
דובר כמ"פ, שבדד כלל רש"י סומך על החזקה שהבן המש למקרא זוכר את מה שהוא למד לפני זה, ולכן הוא לא צריך לחזור שוב על פירושו (חוק מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני, וכי"ב).

וע"ז בענינו: כאשר הבן המש לומד בתחלת הפרשה "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שהוא למד אודות גלות מצרים (וכפי שהוא גם אמר א"ז בסדר פסח) – "ויאמר לאברהם ידע תדע כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ועבדם וענו אותם ארבע מאות שנה ואחר כך יצאו ברכוש גדל... ודור רביעי ישובו תח"ל".

המשיח לא יהי' בעולם מצב של רעב ומלחמה, קנאה ותחרות, וכולם יהיו עסוקים בחשגת דעת בראם.

הוא אמנם אינו יודע מזה הדיוק בכך שהשגת דעת הבורא תהי' באופן ד'לכמים לים מכסים" או באופן אחר – אבל הוא מבין את תוכן כללות הענין:

בכל תפלה ותפלה – ג' פעמים ביום – אומר: "את צמת דוד עבד משה תצמיח...". כי לישועתך קונו כל היום", וידע שמישודדות האמונה להאמין בביאת המשיח, "אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" (כפי שנהוג בכמה קהילות בישראל לומר זאת בדיבור, ובכל מקום – במחשבה). ומכיון שמשיח בא מיד – יש לדעת כיצד להתנתח, אם יהיו קשיים עבודו אם לא, וכי"ב.

וזהו תוכן ה"הלכה" בספר הדי – שבזמן המשיח לא יהיו שום קשיים – "לא רעב ולא מלחמה", אפילו לא מלחמה עם המלמד... – זהו הדבר העיקרי שנוגע לבן המש למקרא, שכן, כיום יש למלמד "שוט" ("קאנטישקי"), מלמד טוב – מסתפק בכך שמראה את ה"שוט", ומלמד "לא-יעלה" – צריך לפעמים להשתמש ב"שוט" ובמילא – כאשר יבוא משיח צדקנו, לא יהי צורך לפחד מ"שוט" של המלמד, מכיון שלא יהיו מלחמות... וכמו-כן לא יהי' קנאה ותחרות בנו לבין חבדו, וכי"ב. ומה יעשו אז – יעסקו בהשגת דעת בראם! – הלכה פשוטה וברורה שגם בו המש למקרא מבין אותה בפשטות.

(תרגום הפשט משיחת י"ב תמוז ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

מה אומר הרבי על סמיכות האירוסין לנישואין במונח?

הנישואין דהקב"ה ונכס"י צריך להיות תיכף ומיד

... אתה במדרש שבמתן-תורה ה' הענין דאירוסין בין הקב"ה ונכס"י ישראל, ואילו הענין דנישואין יהי' לעתיד לבא.

וע"פ האמור לעיל שבימינו נוהגים שתנישואין הם תיכף ומיד בסמיכות לאירוסין – הרי מובן שענין הנישואין דהקב"ה ונכס"י צריך להיות תיכף ומיד, בסמיכות למ"ד דיום זה, שכן, הענין דמ"ת ישנו בכל יום ויום, כפי שמבשר כא"א משראל בברכת התורה [הן בתחלת היום, והן בעת העלי' לתורה בצניבר – בשם הצניבר כולו]: "עונו תתורה" – לשון תורה, וא"כ, מיד לאחר האירוסין שבימים זה – צריך להיות ענין הנישואין, ביום זה ממש.

ולא רק שהאירוסין והנישואין הם באותו היום, אלא עוד זאת, שבימים זה עצמו אין כל הפסק בניגהם, כפי שנוהגים בפועל שאין מפסיקין בין האירוסין לנישואין, כי אם בשתיית כוס יין – שאין זה הפסק כי אם תוספת עילוי וחזוק כו', וכן בנוגע לענין המאלה – "אין אומרים שירה אלא על היין", שירה הקשורה עם ענין השמחה, ששלימתה – בגאולה העתידה.

(משיחת ש"פ בלק ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

מה אומר הרבי על כל הענינים הבלתי-רצויים שנתגלו לאחרונה?

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בזמני, נמצאים אנו בזמן ד"עקבתא דמשיחא, ונמליל על זמן זה קאי לשון הכתוב – "ותבררו ויתלבו ויצרפו רבים", של כל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות של האדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבואו לידי גילוי.

ויתורה מזה – גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידעו על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רג, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן וברר את הענינים האלו – תהא בעקבות משיחא יבואו לידי גילוי, "יתבררו ויתלבו".

וטעם הדבר (שלפני בואת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכא' אוהא עילוי יש בדב) – דמלין שלפני בואת המשיח צריכים לברר ולזכר ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזכרם:

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה – "יתבררו ויתלבו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזכרם ולהעלותם לקדושה.

וכן בבב עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם ובעצמא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיוודע מעט מהישות שלי, וישים את לב לענינים הצריכים בידור וזיכור – "כזה ראה", ו"קיש" – וזכור אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז יודד מהם כל ה"סינים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור – יהידי שיהוא "מנורת זהב כולה".

ובנוגע לענינו – מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרטי אחרי פרטי, וממילא הענין הי' לוקח משך זמן רב – נעשו בזמן קצר, כדי שישלמו מיד את הכיוריים.

ונראה במחשש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "טלחמה בה", ושהאדם מתחשב את עצמו וכו' וכו' – "ותבררו", באו לידי גילוי.

מה אומר הרבי על צורת הבנתו של "בן חמש למקרא"?

"לא רעב ולא מלחמה", אפילו לא מלחמה עם המלמד...

כאשר יקראו ל"בן חמש למקרא" ויקראו לו את ההלכה האחרונה שבספר היד (לרמב"ם), וישאלו אותו: האם הוא מבין את תוכן הדברים? – יענה שהדבר מובן בפשטות: בזמנו של מלך

אחת-אומרת, שלמות היא לא דוקא ענין של עונש, כיון שמדובר אודות זרעו של אברהם

יצחק ויעקב והשבטים, וחי' לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא זה בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", כפי שה' בפועל, "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . . ויגזלו את מצרים", הם לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בשמשות, ועלכא"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בידור הניצוצות).

מכך מבין הבן חמש, שכן הוא גם בנוגע לגלות זו העכשוית: אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל שהקב"ה רוצה שגבי ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", ו"רכוש גדול" כזה שהוא לא בערך כלל ל"רכוש גדול" שה' ביציאת מצרים, כיון שאז לקחו רק את הענינים שהיו בארץ מצרים, ומשא"כ עכשיו צריכים לקחת את הענינים מכל העולם כולו; והבן חמש למקרא מבין, שכשם שהקב"ה הוא איך-סוף, כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות איך-סוף. לכן ארוכת הגלות כ"כ הובה, שלא בערך לארוכה של גלות מצרים, בכדי שגבי ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – זה מוסיף עוד יותר ב"רכוש גדול".

הוא מצחצח ומצחצח – ועדיין לא בא!

ת. לאחר כתיב'ל נשארתי עדיין השאלה: "עד מתי?!"... כמה השיעור?!

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – אזי נוסף לזה שעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל "ולואו שגצא בעצמנו", ושהם מוותרים על ה"רכוש גדול" – אזי במינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" – ברוחניות, בעניני התורה ומצוותי', "אין לנו שיר רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של מעשינו ועבודתנו בתומ'צ' והפצת היהדות והפצת המעיינות החיצה.

וכפי שבעל הגאולה אמר – שכבר סיימו את כל העבודה, ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו.

ענין זה לא מובא בפרי"ש – במילא דישי"א לא צריך לתרגם קושיא הי"ל "עד מתי" (כיון שגשאר רק לצחצח את הכפתורים); אבל בדרונו זה נגמלה ע"י התלמיד ותני, התלמיד חכם האמיתי שבדרונו, ל"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

במלח שואל עכשיו הילד – "עד מתי?!" הוא כבר צחצח את הכפתורים, והוא כל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ג. ויה"ד שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בייקוד כל בני ישראל, "בענינו בזמנינו גו' בנינו ובבנתונינו", לקבל פני משיח צדקנו.

(התרגום חפשי משיחת ש"פ בלבג, י"ד תמוז ה'תשמ"ז - ז' בלתי מומה)